

Celovečerní dokument Rok konopí / Year of Mari©huana přichází do kin v době očekávaných změn legislativy

V Praze 11. dubna 2012 – Zoufalství, bolest a strach ze smrti je přiměla k rozhodnutí ukončit oficiální medicínskou léčbu a začít využívat konopí nebo výrobky z marihuany. Rázem se ocitli na hranici zákona, v některých případech dokonce za ní. Strastiplnou pouť pacientů, výrobců léků na bázi konopí, přístup léčitelů, vědců a aktivistů v konfrontaci s postojem zákonodárců sleduje nový celovečerní dokumentární film Rok konopí / Year of Mari©huana režiséra Petra Slabého. Snímek vstoupí do tuzemské kinodistribuce premiérou 19. dubna.

„Není to jenom film o konopí, ale především o otázkách života a smrti, osobní svobodě, pokoře a víře, nezbytné občanské neposlušnosti, záhadách vědy a především o sebeuvědomění a možnostech lidstva, jak překonat samo sebe a své slabosti,“ vysvětluje režisér snímku Petr Slabý. Natáčelo se v České republice a Izraeli, kde jsou léčebné vlastnosti konopí zkoumány již desítky let. Ve filmu nechybí záběry z konference o konopí v parlamentu či záběry z pochodu Million Marihuana March 2010 a takzvané Konopné revoluce. Tvůrci dokumentu byli s kamerou přítomni i soudnímu procesu s psychoterapeutem Dušanem Dvořákem odsouzeným za pěstování a distribuci drog.

Snímek vstupuje do kin v době, kdy má v České republice dojít k dlouho očekávaným legislativním změnám a konopí by mělo být zpřístupněno pro léčebné a vědecké účely. Rok konopí tak získá velmi aktuální společensko-politický kontext. Ve snímku však zaznívají hlasy, že chystané změny nejsou velkým vítězstvím, neboť návrhy nepočítají s možností, kdy si pacienti mohou konopí pěstovat sami pro svou léčbu. Nezřídka trpící lidé tak budou odkázáni pouze na oficiální farmaceutické výrobky.

„Od počátku nebyl záměr film jakkoliv ideologicky či propagandisticky determinovat. Důležitější jsou lidské osudy než jakákoliv dogmata. To vše vedlo k jakémusi pozitivně hybridnímu formátu, který osciluje na hraně příběhového dokumentu a paražurnalistiky. Niterní příběhy tu tudíž střídají politické i revolucionářské floskule, názory vědců, lékařů i postižených,“ dodává Petr Slabý.

Film Rok konopí bude uveden v předpremiéře na festivalu Academia Film Olomouc 18. dubna. Po pražské premiéře zamíří do kin v různých koutech republiky. Řadu projekcí doprovodí i diskuse s tvůrci a aktéry snímku. Podrobnější informace jsou k dispozici na www.rokkonopi.cz nebo na Facebooku www.facebook.com/rokkonopi. Trailer snímku je možné zhlédnout <http://youtu.be/0sG2SQjXsb4>.

O filmu

Devadesátiminutový film Rok konopí je protkán úvahami o lidských právech, svobodě jednotlivce a jeho určení ve společnosti, která trestá prokazatelně nekomerční produkci konopí, zatímco tzv. tvrdé drogy lze bez obtíží sehnat na každém rohu většího města. Na plátně se divákům postupně skládá mozaika názorů, životních příběhů, faktů a mýtů a je zcela na nich, jaký názor si vytvoří.

Pro film se podařilo získat ke spolupráci čtyři pacienti trpící rakovinou a roztroušenou sklerózou. Dokumentaristé v čele s režisérem Petrem Slabým a kameramanem Jaromírem Kačerem časosběrným způsobem zaznamenávali v letech 2010 až 2012 jejich cestu od opuštění klasické léčby až po užívání konopí. Ve filmu vystupuje onkologická pacientka Eva Šarounová, pro níž znamenalo

konopí poslední možnost záchrany života, pacienti s roztroušenou sklerózou Philip Polívka a Ivana Rosová a další onkologický pacient Milan Špaček, který navzdory varování lékařů opustil klasickou léčbu.

Další důležitou postavou dokumentárního snímku je psychoterapeut a zakladatel společnosti Konopí je lék Dušan Dvořák, který se rozhodl zkoumat léčebné účinky konopí již v roce 2000. Snímek mimo jiné zachycuje i proces, ve kterém je Dvořák souzen za pěstování konopí právě pro léčebné účely. Tato kauza nebyla až do dnešních dnů uzavřena a Dvořáka čeká v dubnu další soud. V březnu tohoto roku jej prostějovští policisté obvinili potřetí ze zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s psychotropními látkami a jedy. Důležitou aktérkou je i léčitelka a chemička Libuše „Bushka“ Bryndová. Filosofickým průvodcem celého díla je klinický psycholog a dlouholetý člen divadla Vizita Pjér la Šéz, jenž je i autorem sugestivní hudby filmu.

Na snímku spolupracovaly i přední světové kapacity věnující se léčebným účinkům konopí, jako jsou český vědec působící v Izraeli prof. Lumír Hanuš a objevitel THC, rektor Hebrejské university v Jeruzalémě, prof. Raphael Mechoulam. Profesor Hanuš se již na přelomu šedesátých a sedmdesátých let věnoval při studiích na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého v Olomouci výzkumu léčivého potenciálu konopí a je v současné době nejcitovanějším českým vědcem doma i v zahraničí na toto téma. Rok konopí vedle rozhovorů s oběma vědci zachycuje současnou situaci v Izraeli, kde jsou konopné výrobky poskytovány pacientům na základě licence zdarma.

Filmový štáb navštívil i odborníky zabývající se možnostmi výzkumu a aplikace konopí u nás. Ve filmu tak zazní vyjádření například MUDr. Tomáše Zábranského z Centra adiktologie Psychiatrické kliniky 1. LF UK. Natáčelo se i na Million Marihuana March a při takzvané konopné revoluci 17. listopadu 2010. K problematice se vyjadřují politici jako MUDr. David Rath, Mgr. Radek John či MUDr. Tomáš Julínek.

Vznik filmu

Podnětem ke vzniku snímku bylo setkání producenta filmu Jana Hrnčíře s Kanadánem Rickem Simpsonem, který je ve své zemi stíhán za držení a obchodování s marihuanou a odešel do emigrace v České republice. Na besedách, které v Čechách pořádá, hovoří o zázračných vlastnostech konopí a uvádí případy desítek lidí, kteří se díky němu vyléčili z rakoviny. „V době, kdy jsem Ricka potkal, mi lékaři diagnostikovali nádor v pravém oku,“ vzpomíná producent celovečerního dokumentu Jan Hrnčíř, „to setkání pro mě bylo osudové a slova, která pronášel, až neuvěřitelná.“

Od října 2009 se Jan Hrnčíř začal scházet s lidmi, kteří se o léčebné účinky konopí zajímali, a postupně odkrýval celou šíři tématu: „Po mnoha setkáních s těžce nemocnými lidmi, jimž léčba konopím prokazatelně pomáhala, jsem se rozhodl investovat vlastní finanční prostředky do dokumentu, který bude maximálně možným objektivním způsobem hledat pravdu o konopí a jeho léčivých účincích.“

O konopí

Konopí je rostlina, která provází lidstvo po tisíce let a pro své vlastnosti našla pestré využití v různých oblastech lidské života. Pro své příznivé a mnohostranné působení se běžně a hojně využívaly také léčivé vlastnosti konopí. Jeho potenciál byl zpochybněn až v polovině minulého století ve Spojených státech amerických, kde konopí dostalo od politiků nálepku marihuana a začalo být prezentováno jako nebezpečná droga, proti níž je nezbytné bojovat.

Závěrem

Dokument Rok konopí vypovídá o hledání osobní svobody každého jednotlivce, o jeho právu rozhodovat o svém zdraví, a současně odráží absurditu současného nastavení medicínského systému. Na začátku března roku 2010 se konal v Parlamentu ČR seminář o léčebných účincích konopí, který vnesl tuto tematiku do širšího povědomí celého národa. 8. prosince 2011 expertní komise při Radě vlády předložila předsedovi vlády ČR návrh legislativních změn, umožňujících zpřístupnění konopí pro léčbu. Součástí předloženého návrhu nebyla možnost, aby si pacienti mohli konopí pro svou léčbu sami pěstovat.

Na půdě Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR pracuje v této době meziresortní a mezioborová pracovní skupina v čele s Miroslavou Němcovou, jež na konci února předložila vládě návrh legislativních změn. Vláda k němu však kvůli odmítavému postoji ministra zdravotnictví Leoše Hegra zaujala neutrální stanovisko a formulovala 10 věcných připomínek k návrhu. Předložený návrh v některých bodech aktuálně rozporuje i Česká lékárnická komora. Pracovní skupina v současné době pracuje na úpravách poslaneckého návrhu.

Účinkují:

Philip Polívka, Ivana Rosová, Milan Špaček, Eva Šarounová, Prof. Raphael Mechoulam, MUDr. Tomáš Zábranský, Mgr. Radek John, MUDr. David Rath, MUDr. Tomáš Julínek, plk. Jakub Frydrych, Mgr. Dušan Dvořák, Prof. Lumír Ondřej Hanuš, Libuše „Bushka“ Bryndová, Pjér la Šé'z, Jack A. Cole, Rick Simpson, Neri Barak a další

Tvůrci:

Režie: Petr Slabý

Producent: Jan Hrnčíř

Námět: Jan Hrnčíř

Scénář: Jan Hrnčíř, Petr Slabý, Pjér la Šé'z

Dramaturgie: Ivan Arsenjev

Kamera: Jaromír Kačer

Střih: Lucie Haladová, Viktor Schwarcz jr.

Zvuk: Michal Gábor, Michal Holubec

Hudba: Pjér la Šé'z

Biografie tvůrců

Petr Slabý (*1963 v Praze)

Po absolvování gymnázia v roce 1981 nastoupil jako asistent režie ve Filmovém studiu Barrandov, kde se podílel například na filmech Vesničko má středisková (r. Jiří Menzel) či S tebou mě baví svět (r. M. Poledňáková). Poté pracoval krátce jako redaktor časopisu Melodie a v roce 1988 začal studovat na FAMU, katedře dramaturgie a scénáristiky, kterou absolvoval v roce 1995. V roce 1993 pracoval jako režisér a moderátor v hudebním televizním pořadu Trip, v jehož rámci dělal například interview s Iggy Popem, Motorhead, Nickem Cavem a dalšími. Na tuto práci navázal o dva roky později v obdobném pořadu „60“, který se především ve své závěrečné fázi stal cyklem komponovaných dokumentů. V tomto období pro něj zpracoval Petr Slabý například témata židovská hudba, ženy v rocku, heavy metal či festival Alternativa. Paralelně se podílel také na televizním kulturním magazínu Artefakta, pro nějž vytvářel portréty avantgardních umělců. V roce 2001 natočil pro cyklus předčasná úmrtí profil jazzového hudebníka Lud'ka Hulana a podílel se na scénáři o Mejlovi Hlavsovi. Pro cyklus Zblízka pak vytvořil dokument o vznikajícím pop muzeu. Později pracoval jako kinodramaturg a hudební publicista, přispívá například do časopisů UNI a HIS Voice i denního tisku (v poslední době například LN). Společně se svým otcem pak napsal dva díly rozsáhlé encyklopedie Svět jiné hudby (Volvox Globator 2002, 2007), která navazuje na stejnojmenný rozhlasový pořad pro stanici Vltava. Od roku 2005 pracuj pro multikulturní

magazín ČT Kosmopolis, v jehož rámci natočil například několik reportáží z festivalu o lidských právech Jeden svět, mezinárodního dada festivalu v Kolíně atd. V podobném duchu vytvářel i drobné portréty nekonformních lidí pro cyklus City Folk, který se vysílá v rámci EBU po celé Evropě. Pro nakladatelství Argo natočil v roce 2007 čtyřicetiminutový portrét amerického spisovatele Roberta Fulghuma.

Jan Hrnčíř (*1975 v jihomoravské obci Dolní Dunajovice)

Krátce po té co se vyučil automechanikem, se přestěhoval do Brna, kde pracoval v nejrůznějších dělnických profesích. V roce 1996 odjel v rámci mírové mise IFOR do Bosny a Hercegoviny. Od roku 1997 do roku 2000 pobýval v New Yorku. Od roku 2001, po stěhování do Prahy, založil postupně několik realitních společností a začal navazovat kontakty v oblasti muziky, filmu a divadla. V roce 2007 se v Santiagu de Cuba účastnil a také finančně podporoval, vznik prvního alba skupiny „La Conexion“. V roce 2008 vydal sbírku básní „TEĎ nebo TADY“ básníka Milana Spišáka. V současnosti se jako kameraman a producent podílí na natáčení alternativního seriálu „Psí Hřbitov“, který v jednotlivých epizodách reflektuje kontroverzní témata současnosti. Jako vydavatel se také podílí na vzniku poslechového CD s názvem „Budhovy rozpravy“. Na jaře tohoto roku bude uveden v kinech jeho první celovečerní dokument s názvem „Rok konopí/Year Of Mari©huana“ na kterém se podílí jako producent a autor námětu.

Pjér la Šé'z (*1963 v Plané u Mariánských Lázní)

Do svých osmi let žil v Tachově. Po ruské okupaci nastalo velké stěhování nepohodlné části národa, díky kterému byla celá rodina přesunuta do Kolína. Tam dokončil základní docházku školní a poté absolvoval kolínské gymnasium. Ke studiu na vysoké škole opakovaně přijat nebyl - patrně proto, že náležel k oné nepohodlné části národa, která vyjadřovala nesouhlas s ruskou okupací, potažmo s komunistickou totalitou. Ještě před narukováním rok pracoval v Praze v podniku zahraničního obchodu textilem - Centrotex. Iluze, které neztratil tam, pozbyl během dvouleté vojenské základní služby - 1982-1984. Po návratu do civilu už působil až do převratu pouze jako topič. V roce 1988 se naposledy pokusil přihlásit ke studiu na FF UK na katedře psychologie, kam byl překvapivě přijat k dálkovému studiu. Hned po převratu přešel na denní studium, které dokončil v roce 1995 jako klinický psycholog. Třináct let vyučoval na vyšší odborné škole. Provozuje soukromou psychoterapeutickou praxi.

První hudební skupinu založil už v Kolíně kolem svého třináctého roku. Skupina se rozpadla při neúspěšné snaze nastudovat píseň Tornéro. Před vojnou působil jako textař skupiny nové vlny Dvouletá Fáma. Na vojně se také věnoval hudbě v kapele, která lampasákům vyhrávala na zábavách. Ačkoli vždy hrál především na strunné nástroje, dostal rozkaz také naučit se během jediné noci na trubku, aby se mohl stát útvarovým trubačem. V úspěšném splnění rozkazu mu však zabránil opar, který vznikl jako následek celonočního nácvičku.

Po vojně se účastnil neúspěšného pokusu o obnovení polorozpadlé Dvouleté Fámy. Poté byl zakládajícím členem skupin Snadná jízda, Rakousko-Uhersko, Sajkedelik Šraml Bend a První republika. Momentálně působí už jen ve znovu obnovené bigbítové kapele Rakousko-Uhersko. Byl členem rádia Mama, které začátkem devadesátých let vysílalo na vlnách českého rozhlasu. Dlouhodobě spolupracuje s Jaroslavem Duškem. Je členem divadla Vizita, účastní se představení Čtyři dohody a Pátá dohoda.

Účinkuje také v představení Ivety Duškové a Petry Bílkové Škola Malého stromu. Vydal zatím tři publikace - psychologickou studii Indián - zpráva o archetypu, hlubinný román o hledání sebe sama Den svatého Ignora a novelu ve stylu realistického vizionářství Cesta. K vydání připravuje hlubinnou studii Psychologie souhlasu. Zajímají jej především otázky možností lidského bytí v tomto světě.

Jaromír Kačer (* 1961 v Praze)

Jaromír Kačer vystudoval katedru kamery na pražské FAMU, kde spolupracoval na školních snímcích Lichá směna (režie K. Snop), Tatínek neprotestoval (režie J. Suchý), vizuálně nápaditým dramatu Vlček (režie Z. Tyc) i ojedinelém kameramanském exkursu do světa animace (výtvarná spolupráce M. Pavlátová) - snímku Tady. Do světa celovečerního hraného filmu vstoupil v roce 1989 obrazově pozoruhodnou černobílou baladou Vojtěch řečený sirotek režiséra Zdeňka Tyce, který se řadí mezi nejvýraznější filmy konce minulého století. Po ukončení studií pracoval v Laterně Magice, kde se chopil filmové trikové složky představení Mínotaurus a dále pak působil v dokumentárním i hraném filmu. S dokumentaristkou Janou Ševčíkovou natočil filmy Jakub, Svěcení jara - Min Tanaka, Starověci i nejnovější snímek Gyumri, který v roce 2008 získal cenu CULT pro nejlepší dokumentární film v sekci

L'Altro Cinema na festivalu v Římě. V současné době vzniká časosběrný film s pracovním názvem Opři žebřík o nebe. S režisérem Jaroslavem Hyklem je spolupodepsán pod hudebním filmem Archa Noemova, pohádkou ze současnosti Róza strážné strašidlo a výtvarně stylizovaným dokumentem J.Váchal - Magie dřevorytu. Za zmínku stojí též obrazový průvoce Pražský hrad krok za krokem a Císař Karel IV. a též dlouhodobější práce na značné části dokumentárního seriálu Putování za vínem. Víc než zajímavostí je práce na česko-rakousko-madarsko-slovinské koprodukční trilogii Gustav Mahler v režii Pavla Kačírka, kde poloha vyprávění balancuje mezi výpravným historickým filmem a dokumentárním hledání po stopách velikána. Film Akta Krajina se pak zaobírá rozporuplným osudem českého botanika, vlastence a politika. S Ivanem Vojnárem natočil dokumenty V zahradě a Herci a v roce 1997 snímal i jeho celovečerní hraný film Cesta pustým lesem, který získal nejvyšší ocenění na kameramanském festivalu v Barceloně. Na filmu Sentiment v režii Tomáše Hejtmánka, který vznikl ze setkání s legendou české kinematografie Františkem Vlácilem, snímal jeho exteriérovou a reálovou část. Stál též za kamerou u televizních dětských filmů Archa pro Vojtu a Bubu -Vánoční příběh režisérky Moniky Elšíkové. V režii Jiřího Fiedora snímal i koprodukční česko-italský dokument Bohemia mia. Zatím poslední celovečerní film Pouta režiséra Radima Špačka pak získal v roce 2011 pět Českých lvů včetně kamery.

Lucie Haladová

Lucie Haladová absolvovala v roce 1997 katedru stříhové skladby na pražské FAMU filmem Radima Špačka Rychlé pohyby očí. Jako filmová střihačka má za sebou řadu dokumentárních, hraných i animovaných filmů a seriálů. V žánru dokumentárního filmu spolupracovala například s režisérkou Janou Ševčíkovou na filmech Starověci a Svěcení jara, s režisérkou Margareta Hrůza na filmu Domov či na snímku Davida Čálka Berkat a Maršo – štěstí a svoboda. Z animované tvorby jmenujme večerníčky Chaloupka na vršku režisérky Šárky Váchové či Inspektor Fousek režiséra Josefa Lamky a celovečerní filmy Fimfárum II (Tři sestry a jeden prsten) a pohádku Na půdě aneb Kdo má dneska narozeniny? režiséra Jiřího Barty. V České televizi spolupracuje na dokumentárním seriálu 13. komnata – např. Bořka Šípka, Dominika Duky, Vlasty Horvátha, Kláry Samkové, Hany Andronikové, Romana Šebrleho, Oldřicha Navrátila aj. Je podepsána i pod celovečerním hraným filmem Alexandra Vojty Kandidáti. Na FAMU vyučuje na katedře animované tvorby – Specifika stříhu animovaného filmu.

Kontakt pro media:

Silvie Marková, Smart Communication s.r.o.

T, F: +420 272 657 121

M: +420 604 748 699

E: markova@s-m-art.com

Distribuce v ČR:

Jakub Němeček, Aerofilms s.r.o.

M: +420 775 920 082

E: program@aerofilms.cz